

Šu 491 tr. zák. doličuje podrobně, jakým způsobem tato veřejná hanění mohou být způsobena, totiž veřejně nebo před lidmi, v dílech tiskových, rozšiřovaných hanlivých spisech atd., z čehož je zřejmo, že zákon nepředpokládá bezpodmínečně, že hanění bylo spácháno na veřejném místě, nýbrž že těž stačí, stalo-li se před více lidmi, takže zákon, maje očividně na mysli, že hanění před více lidmi později se pravidelně rozšiřuje, takové hanění stavi na roveň hanění pronesenému na veřejném místě.

Přes to však nelze zmateční stížnosti přiznati úspěch. Lze sice připustiti, že i dítě může býti předmětem urážky na cti; jakmile začíná choditi do školy, nabývá vědomostí o svých povinnostech a stává se takto osobou, pociťující význam urážky. Taktéž netřeba, by pachatel jednal přímo v úmyslu, by jiného na cti urazil; stačí, je-li si vědom, že se dotýká cti jiných osob. Než »vydávání v posměch« ve smyslu Šu 491 tr. zák. vždy předpokládá vytýkání nebo naznačení takových tělesných nebo duševních vad, jež mohou někoho snížit ve veřejném mínění, a činnost pachatelovu, k tomu směřující. Těchto předpokladů tu není. Rozsudek výslovně zjišťuje, že obžalovaná chtěla svým jednáním nezl. Olgu H-ovou potrestati, nikoliv nějak ve veřejném mínění snížit, a že proto učinila o poklesku Olgy H-ové oznámení nadučiteli, stěžujíc si na H-ovou, což zahrnuje v sobě závěr i v ten rozum, že bylo u obžalované naprosto vyloučeno vědomí, že se svým jednáním dotýká cti H-ové. Jinak již povaha závadného činu tomu násvědčuje, že za daných konkrétních okolností neobsahuje vlastně žádného ostnu proti osobě H-ové ve smyslu Šu 491 tr. zák. Vzhledem k tomu není tu proto ani po objektivní, ani po subjektivní stránce přestupku Šu 491 tr. zák. Ostatně dle celého obsahu rozsudkových důvodů nemůže býti pochybnosti o tom, že nalézací soud shledal i v příkazu obžalované, by klečela, bezprávné omezování osobní svobody Olgy H-ové, neboť nalézací soud bere v úvodu důvodů i tuto okolnost za prokázanou a praví dále, že obžalovaná jednala (tedy ve všem, co vůči nezl. Olze H-ové podnikla) v úmyslu, by jí na osobní svobodě omezila, jenž opomenul v rozsudkovém výroku výslovně uvést, že omezení svobody nezl. Olgy H-ové stalo se i tím, že musela klečeti. Je tedy vlastně i tato závadná činnost obžalované odsuzujícím výrokem pro zločin podle Šu 93 tr. zák. vyčerpána.

Čís. 1912.

Není zmatkem čís. 1 Šu 281 tr. ř., konalo-li se hlavní přeličení před samosoudcem, ač byl podán odpor ve smyslu Šu 6 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., nezachoval-i se obžalovaný podle posl. věty Šu 281 čís. 1 tr. ř.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, Zm I 98/25.)

Nejvyšší soud jako zrušovací soud zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 4. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 3 zákona ze dne 25. května 1883,

čís. 78 ř. zák. a přečinem podle §u 18 čís. 2 zák. ze dne 16. ledna 1896
čís. 89 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

S hlediska zmatečnosti čís. 3 §u 281 tr. ř. vytýká stěžovatel, že odporoval v čas návrhu veřejného obžalobce, by bylo jednáno před samosoudcem podle §u 6 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., že se však přes to tak stalo, ač následkem odporu měl býti souzen soudem sborovým. Zmateční stížnost těmito vývody uplatňuje zřejmě správně zmatečnost podle čís. 1 §u 281 tr. ř., jež jediné obsahuje předpisy o náležitém složení soudu; než neprávem. Dle obsahu protokolu o hlavním přelíčení (§ 271 tr. ř.) byl čten spis obžalovací, tedy také návrh na provedení této věci samosoudcem; ani obžalovaný — třeba že podal dříve onen odpor —, ani obhájce nenamítali ničeho, ač přece ihned při početí hlavního líčení seznati museli, že místo tří členů zasedá v soudě jen soudce jediný a ač dotyčné ustanovení čís. 1 §u 281 tr. ř. výslovnou výtku předpisuje. Když se tak nestalo, nejsou podmínky zmatečnosti dle uvedeného místa zákona dány a tvrzená zmatečnost jest zřejmě bezdůvodná.

Čís. 1913.

Ustanovení druhého odstavce §u 2 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. vztahuje se toliko na případy prominutí trestu podle §u 1.

I vyloučení podmíněného odkladu výkonu trestu podle §u 2 zák. o podmíněném odsouzení jest považovati za následek trestu ve smyslu druhého odstavce §u 2 amnestie čís. 28/1918.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, Zm I 124/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Litoměřicích ze dne 19. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. g) (správně písm. d) tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z oděření podmíněného odkladu výkonu trestu v ten smysl, že se rozsudkový výrok o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu zrušil a soudu nalézacímu uložil, aby v této příčině znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Odvolání obžalovaného jest odůvodněno. Má pravdu především v tom, že z trestního lístku patrné odsouzení obžalovaného rozsudkem c. a k. polního válečného soudu v oblasti etapní pošty čís. 346 ze dne 20. března 1918 pro zločin podle §u 183 voj. tr. zák. a pro zločin podle §u 197/1 voj. tr. zák. k trestu zostřené žaláře na dobu dvou let, jehož výkon odložen byl tímto rozsudkem na dobu po ukončení války, bylo